

ganske vist saaledes indrettet, naar man med Opmærksomhed vil læse Artiklen, at egentlig ingen fremmed Stat blot ved en Villietilkendegivelse kan slutte sig til den. Det vil altid i Virkeligheden være betinget af et stiltiende Samtykke fra de oprindelig kontraherende Stater. Men naar Danmark og Holland ere blevne enige om at afslutte en saadan Traktat som denne, kan man efter almindelige internationale Regler ikke nægte at slutte ganske den samme Traktat med enhver anden Magt, forudsat den anden Magt er en civiliseret Magt, og dens Retsordning staar paa et omtrent lige saa højt Trin som Danmarks eller Hollands. Hvorledes dette end er, mener jeg, at selv om man ikke havde denne Bestemmelse i Artikel 4, vilde Danmark i alle Tilfælde, hvor en fremmed Stat begærede at slutte en Traktat med Danmark af lige Indhold som den, der er afsluttet med Holland, være nødt til eller i hvert Tilfælde ikke let kunne undslaa sig for at indgaa paa en saadan Traktat, lige saavel som Danmark er nødt til eller, for at bruge et mindre stærkt Udtryk, ikke let vil kunne undslaa sig for i de enkelte Tilfælde, hvor der maatte opstaa en Stridighed med en fremmed Stat, og denne maatte ønske det, at indgaa paa Stridighedens Afgørelse ved Voldgift. Men jeg beder det høje Ting lægge Mærke til, at dette praktisk talt vil sige, at saa længe Danmark staar med sit Voldgiftsprincip, og saa længe vi ærlig og redelig opfyldte vore Neutralitetsforpligtelser, saa længe vil ingen fremmed Stat med Føje kunne paa-staa, at det er nødvendigt at føre Krig med Danmark for at faa sin Ret. Under de Forudsætninger, jeg nævned, vil enhver Stat, som vil paaføre Danmark Krig, begynde paa den Maade, at den aabenlyst har Uretten paa sin Side.

Jeg ønsker ikke at overvurdere denne Traktat som overhovedet ingen Traktat, og jeg mener ikke, at Danmark kan sikres ved nogen som helst Traktat, men jeg tror, at man heller ikke skal undervurdere den Betydning, som Danmark i det internationale Forhold har faaet ved denne Traktat og ved det Princip, den derved har vedkendt sig, nemlig at Danmark i et hvilket som helst opkommende international Tilfælde vil bøje sig for Retten. Med disse Ord tillader jeg mig at anbefale Traktaten til det høje Tings Velvillie.

Rørdam: Det turde være en Selvfølge, at alle Partier i den danske Rigsdag ville give deres Samtykke til denne Trak-

tats Godkendelse og ville gøre det med den største Glæde.

Jeg kan fuldstændig slutte mig til de Udtalelser, som faldt fra det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup), at denne Traktats Godkendelse af den danske Rigsdag er intet mindre end en historisk Begivenhed. Nærværende Konvention er den første, ved hvilken to europæiske Stater have ment at kunne forpligte sig til uden noget som helst Forbehold at henvise alle indbyrdes Stridigheder til Afgørelse ved Voldgift. Jeg slutter mig fuldstændig til den Anerkendelse, det ærede Medlem for Viborg ydede den Mand, som har underskrevet denne Voldgiftstraktat paa Danmarks Vegne, den tidligere ærede Konseilspræsident og Udenrigsminister. Jeg vil haabe, at det maa lykkes den nuværende højtærede Udenrigsminister at gaa videre ad denne Vej, han vil derved kunne opnaa alle politiske Partiers Tilslutning og Taknemmelighed. Den Art Traktater vil mere end noget andet kunne betrygge vort Lands Selvstændighed og vort Lands Fremtid.

Skulde jeg gøre en enkelt Bemærkning mod Traktaten, skulde det være imod Artikel 5, hvori der staar: „Dersom en af de kontraherende Stater skulde opsigse nærværende Konvention, skal saadan Opsigelse først træde i Kraft ét Aar efter, at skriftlig Meddelelse derom har fundet Sted til hver af de andre kontraherende Stater.“ Jeg ved ikke, om det har været nødvendigt at faa denne Bestemmelse ind. Jeg synes, det vilde have været endnu bedre, hvis en saadan Traktat imellem Danmark og Nederlandene var uopsigelig til evig Tid. Men det kan jo være, at det ikke har været muligt at faa en saadan Traktat afsluttet, og jeg haaber, at denne Paragraf aldrig skal træde i Virksomhed.

Naar jeg saaledes har udtalt min Glæde over, at vi have faaet dette Aktstykke, maa jeg sige, at jeg kunde have ønsket, at den Oversættelse, som ledsager Traktaten, havde været en lille Smule bedre. Jeg synes, det er meget kedeligt, at naar et saa højtideligt Aktstykke forelægges den danske Rigsdag, det saa fremtræder i saa mangelfuldt Dansk, som Tilfældet er her. Jeg ved ikke, om denne Oversættelse har været Genstand for Behandling i det Udvalg, som behandler Loves sproglige Affattelse, men hvis det ikke har været Tilfældet, vil jeg henstille, at Udvalget tager sig lidt af den. For det første falder man over, at „Convention“ er oversat med „Konvention“, man har jo det danske Ord „Overenskomst“. I den første Paragraf staar der: